

НЕЗЛАМНІ: ЖІНОЧІ ОБЛИЧЧЯ ВІЙНИ

ВІДВАГА, РІШУЧІСТЬ І НЕЗЛАМНІСТЬ

Ця брошура відкриває нам історії військових дівчат України через об'єктив Оксани Чорної, колишньої професорки, що стала військовим фотографом. Її знімки не просто показують героїзм на передовій, але й намагаються передати глибоку ціну війни.

Оксана через свої роботи демонструє силу та відвагу жінок, які борються за мир нашої країни, підкреслюючи, що мужність військових дівчат не знає меж. Ці історії слугують джерелом натхнення і підтвердженням, що великі випробування можуть бути здолані завдяки силі духу та глибокій відданості.

Ми вдячні кожній героїні, зображеній на цих сторінках, за їх жертвність і хоробрість, що є світлом для інших у ці темні часи.

ЖІНКИ УКРАЇНИ ПИШУТЬ ІСТОРІЮ СЬОГОДЕННЯ

Ми щиро висловлюємо подяку всім, хто долучився до створення цієї важливої брошури.

Особливу вдячність висловлюємо магістрам та викладачам кафедри виробничого та інвестиційного менеджменту Нубіп України за їх активну участь і значний внесок у реалізацію цього проекту. Їхні зусилля та підтримка військових в Україні та волонтерська діяльність є свідченням їхньої глибокої гуманності та соціальної відповідальності.

Особливу подяку ми висловлюємо Лідії Василівні Шинкарук, доктору економічних наук, професору, члену-кореспонденту Національної академії наук України, яка виступила ініціатором виставки «Історії Українських жінок у війні проти росії» та організації круглого столу. Її наполеглива праця і бачення зробили можливим зібрання цих важливих історій, які не тільки документують героїзм, але й надихають на подальші дії.

Кожна сторінка цієї брошури є свідченням незламності духу та відданості цих великих жінок. Ми вдячні кожному, хто допоміг зробити цей проект реальністю, підкріплюючи наше спільне прагнення до миру та справедливості.

НАСТЯ КОШЕЛЬ

КАПІТАН, ЗАСТУПНИК
КОМАНДИРА БАТАЛЬЙОНУ
З МОРАЛЬНО-
ПСИХОЛОГІЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 53 ОМБР.

31 рік з Полтавщини.

СВІТЛАНА БАЛЕНКО

КАПІТАН М/С, НАЧАЛЬНИК
МЕДИЧНОЇ СЛУЖБИ 53
ОМБР.

38 років з Хмельниччини.

СВІТЛАНА ОВЧЕРЕНКО

СТАРШИЙ СЕРЖАНТ,
СТАРША МЕДИЧНА
СЕСТРА ЕВАКУАЦІЙНОГО
ВІДДІЛЕННЯ МЕДИЧНОЇ
РОТИ 53 ОМБР.

49 років з Добропілля
що на Донеччині.

ЯНА ГОНЧАРОВА

СТАРШИЙ СОЛДАТ,
МЕДИЧНА СЕСТРА
ЛІКУВАЛЬНОГО
ВІДДІЛЕННЯ МЕДИЧНОЇ
РОТИ 53 ОМБР.

25 років з Херсонщини.

ОКСАНА КРАВЦОВА

СОЛДАТ, САНИТАР
МЕДИЧНОЇ РОТИ 53 ОМБР.

37 років з Северодонецька.

АНЯ ІВАЩЕНКО

СТАРШИЙ СЕРЖАНТ,
ФЕЛЬДШЕР
МЕДИЧНОГО ПУНКТУ
1 МЕХАНІЗОВАНОГО
БАТАЛЬЙОНУ 53 ОМБР.

45 років з Луганщини.

ЛЮТІК

СЕРЖАНТ,
САНІТАР МЕДИЧНОЇ
РОТИ 53 ОМБР.

48 років з Луганщини.

ЛІЛІЯ КРИВЕШКО

ЛІКАРКА-ІНТЕРН В ЛІКАРНІ
ШВИДКОЇ МЕДИЧНОЇ
ДОПОМОГИ В КИЄВІ.

21 рік з Вінниці.

НАТАЛІЯ ШУШПАН

МОЛОДШИЙ СЕРЖАНТ,
САНИНСТРУКТОР
МЕДИЧНОГО ПУНКТУ
БАТАЛЬЙОНУ 53 ОМБР.

46 років
з Дніпропетровщини.

НАТАЛЯ НЕДАШКІВСЬКА

ВОЛОНТЕР, ЗАСНОВНИК
ТА ГОЛОВА БЛАГОДІЙНОГО
ФОНДУ РОЗВИТКУ ТА
БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ.

47 років з Києва.

МАРІЯ

СОЛДАТ, ДІЛОВОД
БАТАЛЬЙОНУ 53 ОМБР.

37 років
з Донецької області.

РАЇСА

КАПІТАН, НАЧАЛЬНИК
ПРЕССЛУЖБИ 53 ОМБР.

29 років з Донеччини.

ОЛЯ ПРОКОПЕНКО

МОЛОДШИЙ СЕРЖАНТ,
СТАРШИЙ БОЙОВИЙ
МЕДИК.

23 роки
з Миколаївської області.

НЕЛЯ КОВАЛЬОВА

СЕРЖАНТ, САН
ІНСТРУКТОР МЕДИЧНОГО
ПУНКТУ МЕХАНІЗОВАНОГО
БАТАЛЬЙОНУ 53 БРИГАДИ.

26 років з Луганщини.

РЕБЕКАН MACIOROWSKI

TRAUMA NURSE
AND VOLUNTEER.

30 years old from USA.

ОКСАНА ЧОРНА

ОФІЦЕР СЛУЖБИ ЗВ'ЯЗКІВ З
ГРОМАДСЬКІСТЮ У 53 ОКРЕМІЙ
МЕХАНІЗОВАНІЙ БРИГАДІ ІМЕНІ
КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА МОНОМАХА
І БОЙОВИЙ МЕДИК У 57 ОКРЕМІЙ
МОТОПІХОТНІЙ БРИГАДІ ІМЕНІ
КОШОВОГО ОТАМАНА КОСТЯ
ГОРДІЄНКА.

25 років з Херсонщини.

КАТЯ

ЗООВОЛОНТЕРКА З
КРОПИВНИЦЬКОГО.

КСЕНІЯ БАШИБУЛАР

СПІВАЧКА ТА ВОЛОНТЕР.
З ДНІПРА.

АНТОНІНА РЯБКО

МОЛОДШИЙ СЕРЖАНТ,
СТАРШИЙ БОЙОВИЙ
МЕДИК ПВЗ 53 ОМБР.

51 рік
з Запорізької області.

КАТЕРИНА ШИНКАРЕНКО

СНАЙПЕР ВЗВОДУ
СНАЙПЕРІВ 53 ОМБР.

30 років в Краматорська.

НАСТЯ КОШЕЛЬ

МЕНЕ ЗВУТЬ НАСТЯ.

Я мама.

Я народила сина 3 березня 2022 року під звуки ракет, що падають на Одесу. Я залишилася зі своїм чоловіком, який разом із курсантами Одеської військової академії 24 лютого 2022 року зайняв оборону Миколаєва. Притискаючи свого крихітку до грудей, я щовечора чекала смски зі скупими словами «Я живий».

У найскладніший для країни час я залишилася в місті, яке щодня зносило удари російської авіації та ракет. Я знала, що я те, що підтримує бойовий дух мого чоловіка і дає розуміння того, заради чого він повинен вижити.

Я кадровий офіцер. Я вступила до лав 28 ОМБр у 2014 році після закінчення військової психології у військовому інституті Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

У 2014 році я зустріла війну на посаді офіцера психолога 1 механізованого батальйону 28 бригади. І до грудня 2021 року я несла службу у зоні бойових дій у Луганській та Донецькій областях. Я закінчила останню ротацію перед повномасштабним вторгненням на 4 місяці вагітності, і після повернення бригади в ППД, я пішла у декретну відпустку.

Я могла залишитися вдома з дитиною, але вирішила повернутися до війська і з грудня 2023 року разом із чоловіком несучу службу в зоні бойових дій.

СВІТЛАНА БАЛЕНКО

МЕНЕ ЗВУТЬ СВІТЛАНА ПАВЛІВНА.

Я сімейний лікар.

Я 13 років працювала в невеличкій міській лікарні, де лікувала городян свого міста. Я люблю порядок та спокій, сімейні вечери та своїх пацієнтів, які вже другий рік чекають на моє повернення.

Я медик, тому мала військовий квиток і мобілізувалася ще на початку війни у 2015 році. Тоді я прослужила рік і три місяці незважаючи на тяжку хворобу. З початком повномасштабного вторгнення я вступила до лав добровольчої медичної організації "Госпітал'єри" і брала участь у боях у складі 3-го окремого батальйону УДА в районі Гуляй Поля.

Я могла продовжувати допомагати своїй армії залишаючись цивільною, але в травні 2022 року я прийняла рішення мобілізуватися лікарем медичного пункту 34 батальйону 57 ОМПБр. Я брала участь у боях в найгарячіших точках моєї скривавленої країни. Я рятувала хлопців свого підрозділу при захисті Северодонецька та Лисичанська влітку 2022. Я організовувала евакуації та надавала першу медичну допомогу пораненим у наступальній операції на Херсоні восени 2022 року та при обороні Бахмута взимку 2023.

З січня 2023 року я приступила до виконання обов'язків начальника медичної служби 53 бригади. Я маю в підпорядкуванні близько 300 медиків, які з лютого 2023 року і по теперішній час рятують життя захисникам Авдіївки.

Я нагороджена Срібним хрестом.

ППД я пішла у декретну відпустку.

Я могла залишитися вдома з дитиною, але вирішила повернутися до війська і з грудня 2023 року разом із чоловіком несучу службу в зоні бойових дій.

СВІТЛАНА ОВЧЕРЕНКО

МЕНЕ ЗВУТЬ СВІТЛАНА.

Я бабуся.

Я маю доньку і чотирьохрічну онучку. Весь вільний час я спілкуюся з ними по відеозв'язку. Останній раз я обіймала їх більше ніж півроку тому. І я страшенно за ними сумую.

Я була фельдшером на швидкій допомозі і вирішила приєднатися до лав ЗСУ у вересні 2019 року. Я служу за контрактом в медроті, де головним моїм завданням є надання бійцям допомоги на стабілізаційному пункті.

Я врятувала життя тисячам поранених під час бойових дій за Вугледар, Бахмут та Авдіївку. В найбільш активні фази війни через мої руки щоденно проходило більше 100 поранених.

Я нагороджена медаллю за Оборону рідної держави.

ЯНА ГОНЧАРОВА

МЕНЕ ЗВУТЬ ЯНА.

Я дуже люблю тварин і постійно при них піклуюся. Іноді мені здається, що побратими виженуть мене із хати, бо я приношу туди кожного kota чи собаку, яких знаходжу під час чергувань.

Я закінчила медичний коледж та працювала дитячою медичною сестрою, опікуючись малими бешкетниками.

Я приєдналася до лав ЗСУ менш ніж за півроку до початку повномасштабної війни. Мені був всього 21 коли я вперше побачила, як гинуть мої побратими. Як падають бомби та рвуться снаряди, а тихі вулиці Волновахи заповнюються криками та попелом палаючих будинків.

Я працюю саме на евакуації, забираючи поранених хлопців з позицій та доставляючи їх на стабілізаційний пункт. Я та, чие обличчя і долоні вони будуть пам'ятати на рівні з тим боєм, який їм довелося винести. Мені всього 25, а я бачила стільки сліз та страждань, як інші не побачать за все своє життя.

І зараз я навчаюся в медичному університеті, бо хочу стати лікарем, хочю продовжувати рятувати життя.

ОКСАНА КРАВЦОВА

МЕНЕ ЗВУТЬ ОКСАНА.

Я вихователька в дитячому садочку.

Я дуже люблю дітей і маю донечку, яка вже от-то буде закінчувати школу.

Я вступила до лав 53 бригади в серпні 2020. Я хотіла допомагати нашій Северодонецькій бригаді, яка захищала мій дім.

На початку повномасштабної війни я була зі своїм підрозділом в Богданівці біля Волновахи. Там при виконанні бойового завдання я потрапила в полон в перший день бойових дій. Я бачила як руські вбивають моїх побратимів, руйнують місто та розстрілюють цивільних людей. Я була медиком, але я не могла їх врятувати.

Я пробула в полоні всього два місяці. Але це були найстрашніші і найдовші місяці в моєму житті. Після обміну полоненими в квітні 2022 року я повернулася в бригаду і продовжила службу в медичній роті.

Зараз я виконую обов'язків медичної сестри в переїздному стоматологічному пункті, де військові лікарі-стоматологи надають допомогу бійцям на лінії фронту.

Я нагороджена орденом за Мужність третього ступеня.

АНЯ ІВАЩЕНКО

МЕНЕ ЗВУТЬ АНЯ.

Я медична сестра.

Я мати вже дорослого сина і доньки 13 років.

Я 23 роки пропрацювала в лікарні в Сватове. Але в 2019 році вирішила піти служити бойовим медиком роти в 53 бригаду.

Я зустріла початок повномасштабної війни зі своїм підрозділом, обороняючи Волноваху. Під час боїв я організувала стабілізаційний пункт в Волновасі та надала допомогу пораненим різних підрозділів.

Вже потім, у березні 2022 року, коли батальйон знаходився під Володимирівкою біля Вугледару, я перейшла на посаду фельдшера медичного пункту. Під час оборони Бахмута, восени 2022 року, я займалася евакуацією та лікуванням поранених.

З лютого 2023 я продовжую виконувати бойові завдання в медпункті батальйону в районі Авдіївки.

Я нагороджена медалями За захист рідної Батьківщини, За мужність в бою, За врятоване життя та Відзнакою Командира батальйону.

ЛЮТІК

МІЙ ПОЗИВНИЙ ЛЮТІК.

Я зазнала тортур в полоні у руських солдат.

Я пішла служити в листопаді 2019 року. На початку повномасштабної війни я була санітарним інструктором медичного пункту 2 механізованого батальйону 53 бригади та надавала медичну допомогу в складі евакуаційного екіпажу в районі Волновахи. В результаті запеклих боїв та прориву оборони наших військ 11 березня я потрапила в полон до руських.

Мое життя поділилося на до та після. Руські утримували мене в полоні 220 днів. Вони мене били з такою ненавистю, що мое тіло виглядало як суцільне закривавлене м'ясо. Мене катували струмом, морили голодом, та возили на розстріл. Мені дали камінь і сказали здерти мое татуювання. Його вигляд доводив руських катів до сказу. Я відмовилася. Мене били 8 днів поспіль, а потім кинули вмирати в яму, яка служила карцером. Але я витримала.

Я була одною з тих дівчат, яких вдалося визволити з полону в результаті великого обміну жінок-військовополонених 17 жовтня 2022 року.

Після реабілітації я повернулася до служби в бригаді. Де зараз виконую обов'язки медичної сестри на стабілізаційному пункті.

Я нагороджена орденом за Мужність третього ступеню.

ЛІЛІЯ КРИВЕШКО

МЕНЕ ЗВУТЬ ЛІЛІЯ.

Я хотіла бути дитячим лікарем.

Я доброволець медичного батальйону "Госпітальєри".

Коли почалася повномасштабна війна, я вчилася на останньому курсі медичного університету на спеціальності анестезіологія та інтенсивна терапія. Я завжди мріяла рятувати життя. Спочатку хотіла стати дитячим анестезіологом. І навіть працювала в дитячій реанімації.

Але війна змінила мої плани. Тепер я впевнена в тому що хочу і саме головне можу рятувати життя бійців.

Я їздила на фронт в перервах між навчанням. Намагаючись поєднати розклад сесій та екзаменів з ротаціями в прифронтових стабпунктах.

За ці два роки в мене було вісім ротацій. Я бачила пекло, в яке руські перетворили Бахмут, Авдіївку, Гуляй Поле, Оріхів і Куп'янськ.

Вся моя родина на початку повномасштабної війни була вимушена виїхати закордон.

Я вирішила залишитися тут, в Україні. Бо я можу врятувати багато життів.

НАТАЛЯ ШУШПАН

МЕНЕ ЗВУТЬ НАТАЛЯ.

Я доброволець.

Я дев'ять років працювала фельдшером в геріатричному пансіонаті.

Але в мій дім прийшла війна. І як тільки завили сирени, а руськи скинули перші бомби на мирні міста, я вирішила стати на захист своєї держави. Тоді, коли увесь мій світ провалився у темряву і всі навколо тікали, я пішла у військкомат.

11 березня 2022 року я вже була фронті.

Я приймала участь в боях за Волноваху та Володимирівку. Я надавала медичну допомогу пораненим бійцям та займалася евакуацією. Я приймала участь в обороні Бахмута восени 2022 та боях за Авдіївку в 2023.

Я нагороджена медаллю За врятоване життя та Відзнакою командира батальйону.

НАТАЛЯ НЕДАШКІВСЬКА

МЕНЕ ЗВУТЬ НАТАЛЯ.

Я волонтер.

В мене є донька 19 років та коханий чоловік.

Після того, як в лютому 2022 року він пішов добровольцем в 53 бригаду, я почала допомагати. Спочатку його підрозділу, а потім вже цілій бригаді. В мене є друзі в Німеччині та США і саме за їх підтримки я організувала поставку гуманітарної допомоги бійцям бригади.

За два роки повномасштабного вторгнення ми передали 38 машин, з яких 9 броньованих. Що тільки ми не привозили: генератори та дрони, рації та маскувальні сітки, медичне обладнання та медикаменти, амуніцію та уніформу, продукти та гігієнічні засоби. За ці два роки було зібрано та передано всього на суму більше ніж в 60 млн гривень. Були й великі проекти: пересувний стоматологічний кабінет зі всім сучасним обладнанням, польова кухня та пересувний банно-пральний комплекс.

Я вважаю що волонтерство зараз це причетність до нашої майбутньої перемоги і можливість особисто наближати її.

МАРІЯ

МЕНЕ ЗВУТЬ МАША.

Я бухгалтер.

Я навчалася на менеджменті та працювала адміністратором в магазині у прифронтовому містечку, яке зараз постійно обстрілюють роскiє. Я кожен день спілкувалася з бійцями, які на короткі перерви між боями поверталися в місто. Я бачила їх втому. А ще я бачила тих «чоловіків», які ховаються від призову. І в серпні 2023 я вирішила добровільно призватися в армію.

С початку було навчання в учбовому центрі, а потім, в жовтні, я вже потрапила до бригади.

Зараз я, як діловод, займаюся дорожніми листами та документацією в батальйоні. Я хочу допомагати всім що є в моїх силах. Я хочу і можу захистити свою Батьківщину.

А ще я хочу щоб мій син пишався мною.

РАІСА

МЕНЕ ЗВУТЬ РАІСА.

Я гордість своїх батьків.

Я закінчила у 2019 Харківський національний університет повітряних сил і хотіла стати авіанаводчиком. Для мене війна почалась в 2014, тому я і вибрала цей фах. Хоча до цього закінчила аспірантуру, але так і не встигла захистити кандидатську дисертацію.

Коли був розподіл по бригадам я попросилась в бойову бригаду. І саме тоді в 2019 мене призначили офіцером психологом в артилерійський дивізіон 53 бригади.

Свою першу ротацію в 11 місяців я провела в Волновасі. А під час другої, зустріла там повномасштабну війну на посаді начальника пресслужби бригади.

В мої обов'язки входить робота з журналістами, організація їх поїздок на позиції та висвітлення роботи та життя бійців бригади в соціальних мережах.

ОЛЯ ПРОКОПЕНКО

МЕНЕ ЗВУТЬ ОЛЯ.

Я працювала нянею.

Я жила, будувала плани на майбутнє, мріяла. Але війна все зруйнувала. Свою службу я розпочала після року повномасштабного вторгнення (28 лютого 2023 року) і я хочу сказати, що це був самий правильний вибір за всі роки мого життя. До війська мене взяли не одразу. Я постійно чула: «В країні війна! Йди додому!» «Печи періжки, користі буде більше» «Дитино, ти в своєму розумі?». Але я не здавалася. І ось я тут, в одній з найгарячіших точок.

Я працюю на евакуації поранених. Чи складно? Так! Чи страшно? Звісно! Іноді мені здається, що в мене їде дах коли я чую крики хлопців і бачу їх сльози (а таких було не мало). Їде дах коли ти знаходишся під постійними обстрілами, рація не замовкає, ти в багнюці та крові просто не можеш спати. Але я люблю те, що я роблю. Слова подяки надихають мене робити більше, робити краще. Жодного разу я не пошкодувала про свій вибір. Тут я зустріла друзів. Справжніх. Щирих. Самих мужніх людей. І тут я зустріла своє кохання. Самого найкращого чоловіка в своєму житті.

НЕЛЯ КОВАЛЬОВА

МЕНЕ ЗВУТЬ НЕЛЯ.

Я медична сестра.

Я підписала контракт літом 2020 року з 92 бригадою, де прослужила до 2021 обороняючи Попасну. З серпня 2021 я перевелась в 53 бригаду та приймала участь в боях на Волноваському напрямку.

Повномасштабне вторгнення я зустріла на позиціях під Волновахою. Під Володимирівною під час надання медичної допомоги я отримала поранення. Але вже за кілька місяців повернулась в стрій. В кінці 2022 року я приймала участь в обороні Бахмуту, а в 2023 році в боях за Авдіївку.

Я нагороджена медаллю За врятоване життя.

REBEKAH MACIOROWSKI

MY NAME IS REBEKAH.

I am trauma nurse, and heavily involved with overseas volunteer humanitarian nursing. Before coming to Ukraine, I worked in one of the top trauma hospitals in my state of Colorado.

When the full scale invasion of Ukraine started, I was very moved by the images and movies I saw on television. I wasn't sure how to help, but on February 27th, the Minister of health of Ukraine posted a statement entitled: "We invite our foreign colleagues to work in medical institutions during this difficult time".

I immediately wrote to the email address listed and received a reply on March 12th. On March 13, I packed a bag and flew to Poland, then crossed the border into Ukraine on foot. When I arrived, I helped the Kyiv TDF as a medic for one month and in April, I met someone who told me about the Hospitaliers. I went on 2 rotations to Donbas with them and at the end of the 2nd rotation, I simply stayed there with the soldiers, to help them directly. I wrote to the Hospitaliers and told them I enjoyed volunteering with them, but I wanted to stay and help ZSU directly, because they needed medics the most. I worked with the 1st separate marine corps battalion, performing medical evacuations, coordinating medical supply, assisting at Stabilisation points, and teaching tactical medicine on my days off from the position. I met our 53rd brigade when they came to our area of operations and I started training tactical medicine for them as well as providing medical supplies. Very soon, 53rd brigade became my new family and although I still helped the marines, I decided to permanently stay and assist our 53rd brigade. I have also assisted in evacuations, supplies, and training with 503rd battalion, 110th brigade, 59th brigade, and as of recently, 3rd assault brigade.

ОКСАНА ЧОРНА

АВТОР – ОКСАНА ЧОРНА

У цивільному житті вона викладач, доктор економічних наук. З 2017 року вона викладала у MOBS в Омані. 24 лютого 2022- го взяла відпустку за власний рахунок і поїхала в Україну разом з чоловіком.

Зараз обое служать у Збройних силах.

Вона робить неймовірні фото з фронту і завжди знаходить слова, щоб описати природу та військових, які потрапляють у кадр.

КАТЯ

На фермі під Авдіївкою в селі Ласточкино залишився табун коней. Літом 2023 стало питання вивезення здичавілий тварин. Лише декілька з них йшли до рук. В багатьох були осколкові поранення та травми. Серед волонтерів, які приїхати пробувати їх забрати була дівчина на ім'я Катя.

Два дні під обстрілами та прикриттям військових 53 бригади вони пробували зловити тварин. Тоді вдалося вивести козеня та лоша в якого снаряд вбив маму.

Увесь табун та інші тварини з ферми були вивезені вже пізніше в листопаді 2023 року.

КСЕНІЯ БАШИБУЛАР

Посеред палаючої від бомб Авдіївки, у глибокому підвалі учасники “Культурного десанту” ділилися своєю творчістю з піхотинцями 53 бригади. Це завжди високий ризик для всіх присутніх, втомлені від чергувань бійці, відсутність елементарних умов...

Але тоді ці дві години вирвали всіх із полум’я війни, перенісши в таке далеке мирне життя. Сміх, підколки, чудова музика та веселі пісні. Четверо хлопців та дівчина на ім’я Ксенія зачарувала всіх своєю жіночністю та ніжним голосом.

Саме так має виглядати “культурний фронт”. Культура, як порятунок від болю та страху, від втоми та рутини війни. Саме тут, на фронті.

Саме для тих, хто зараз найбільше потребує підтримки та уваги.

АНТОНІНА РЯБКО

МЕНЕ ЗВУТЬ АНТОНІНА.

Я мама 3 дітей і бабуся 7 внучат.

На момент широкомасштабного вторгнення працювала в Чехії. Першими в ЗСУ пішли зять і сват.

Потім повернувся з Польщі син Віктор, ставши до лав ЗСУ. Це мій вічний біль. Я втратила дитину: син загинув 30.12.2023 року, боронячи Батьківщину поблизу Кліщівки.

Через два тижні після повернення сина в Україну, повернулася і я з Чехії, бо до дому тягло нереально, тож візу недопрацювала. Вся моя родина: батьки, сестри, діти і онуки в Запорізькій області, всі відмовилися виїздити за кордон. Я спершу вступила до добровольчого об'єднання, а згодом приїхала до Новомиколаївського РТЦК та СП з проханням поставити мене на військовий облік, бо я не була військово зобов'язаною. Це визвало усмішки через мою настирність, адже за два місяці мені виповнювалося 50 років. Шанс був мізерний, але 5 вересня 2022 зателефонували, та сказали, що є шанс. Та перепитали, чи не передумала.

І вже з 6 вересня я була мобілізована до лав ЗСУ.

Першим було навчання за кваліфікацією стрілець.

А вже потім навчання за програмою бойового медика. До лав бригади я потрапила 13 листопада 2022 року.

КАТЕРИНА ШИНКАРЕНКО

МІЙ ПОЗИВНИЙ ВІСКІ...

Я мала записати її розповідь, але не встигла...

Катя загинула 22 лютого 2024 року прикриваючи відхід бійців одного з підрозділів з Авдіївки в районі Ласточкине-Сіверне. Бойова ситуація склалася так, що тіла лишилися глибоко в тилу ворога, без можливості евакуації. І тільки в квітні вдалося повернути загиблих до дому.

Шинкаренко Катерина Сергіївна, позивний «Віскі». Снайпер взводу снайперів 53 ОМБр, нагороджена орденом «За мужність» 3 ступеня, відзнакою ГШ «Золотий хрест» та відзнакою МОУ «Хрест доблесті».

Мама семирічного сина, дружина, донька.

Lidia Mankaryk

Завершуючи цю брошуру, я відчуваю глибоку вдячність та гордість за нашу спільну роботу з Оксаною Чорною, з якою ми зустрілися в Інституті економіки і прогнозування Національної академії наук України. Ця зустріч поклала початок нашій тривалій співпраці, що сьогодні вилилася у створення цієї значущої колекції.

Кожна історія, відображена в цих сторінках, є свідченням непереможного духу наших захисниць, які змагаються не лише за кордони нашої держави, але й за моральні цінності, на яких вона стоїть. Відвага, відданість та жертвовність наших воїтельок є основою миру та безпеки, які ми так прагнемо зберегти.

Нехай ця колекція стане не лише даниною вдячності нашим героїням, але й нагадуванням про те, що кожна з нас може внести свій вклад у зміцнення нашої країни. Нехай їхні історії надихають нас бути кращими, стійкішими і об'єднаними, як нація, перед обличчям будь-яких випробувань.

ОКСАНА ЧОРНА

— Коли ти з побратимами, в тебе є якийсь захист, ти дієш у складі команди, ти знаєш, що коїться, в тебе є зброя. Ти принаймні щось можеш зробити.

Скануйте QR-код, щоб відвідати мою сторінку у Facebook

